

Cuprins

I. INTRODUCERE	1
II. CAUZELE DE INADMISIBILITATE ÎN JURISDICȚIA CURȚII CONSTITUȚIONALE	5
1. Scurtă caracterizare	5
2. Clasificări ale cauzelor de inadmisibilitate	10
III. LEGALITATEA SESIZĂRII	19
1. Condiții de admisibilitate privitoare la <i>OBIECTUL SESIZĂRII</i>	19
1.1. Considerații generale	19
1.2. Controlul de constituționalitate <i>a priori</i> poate avea ca obiect doar legile care nu au fost promulgate	21
1.3. Este admisibil controlul de constituționalitate <i>a priori</i> al legii promulgate, dacă sesizarea s-a făcut în termenul legal	24
1.4. Controlul de constituționalitate <i>a priori</i> poate avea ca obiect doar legile care au fost adoptate de ambele Camere ale Parlamentului	25
1.5. Controlul de constituționalitate <i>a priori</i> poate avea ca obiect o ordonanță a Guvernului aprobată prin lege, însă numai în măsura în care Curtea a fost sesizată cu privire la legea de aprobare a ordonanței Guvernului	26
1.6. După reexaminarea legii pentru punerea în acord cu decizia Curții Constituționale de constatare a neconstituționalității, pot forma	

- obiectul controlului de constituționalitate *a priori* numai acele dispoziții care au format obiect al reexaminării _____ 28
- 1.7. Controlul de constituționalitate poate avea ca obiect numai regulamentele Parlamentului în vigoare _____ 30
- 1.8. Controlul de constituționalitate poate avea ca obiect hotărârile plenului Camerei Deputaților, hotărârile plenului Senatului și hotărârile plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, nu și acordurile politice _____ 31
- 1.9. Hotărârile de Guvern nu pot constitui obiect al controlului Curții Constituționale ____ 32
- 1.10. Normele metodologice de aplicare a legii nu pot constitui obiect al controlului Curții Constituționale _____ 33
- 1.11. Ordinele miniștrilor nu pot constitui obiect al controlului Curții Constituționale _____ 34
- 1.12. Hotărârile judecătorești nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate ____ 35
- 1.13. Dispozițiile din legi și ordonanțe, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție (recurs în interesul legii/hotărâre prealabilă), pot constitui obiect al controlului de constituționalitate _____ 37
- 1.14. Controlul de constituționalitate *a posteriori* poate avea ca obiect dispoziții din legi și ordonanțe în vigoare _____ 45
- 1.15. Controlul de constituționalitate poate avea ca obiect și dispoziții din legi și ordonanțe *abrogate*, în măsura în care acestea continuă să producă efecte juridice _____ 46
- 1.16. Dispozițiile legale *de abrogare* pot constitui obiect al controlului de constituționalitate ____ 48

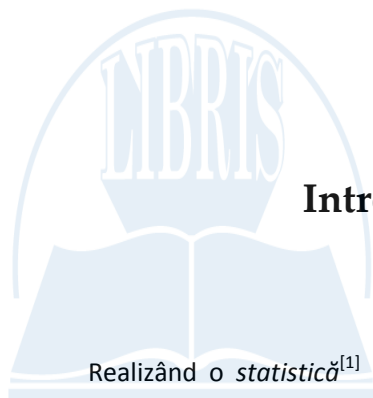
1.17.	Controlul de constituționalitate <i>a posteriori</i> poate avea ca obiect numai dispoziții din legi și ordonanțe care sunt aplicabile cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate _____	54
1.18.	Excepția de neconstituționalitate nu poate constitui obiectul acțiunii de chemare în judecată _____	57
1.19.	Excepția de neconstituționalitate ridicată într-o acțiune <i>ab initio</i> inadmisibilă poate avea ca obiect numai dispozițiile legale care determină o atare soluție în privința cauzei în care a fost ridicată excepția _____	63
1.20.	Dispozițiile din legi și ordonanțe, constatate ca fiind neconstituționale, nu mai pot fi supuse controlului de constituționalitate _____	64
1.21.	Poate forma obiect al controlului de constituționalitate posibila interpretare neconstituțională, alta/altele decât cea/cele exclusă/excluse prin decizii interpretative _____	67
1.22.	Pot forma obiect al controlului de constituționalitate soluțiile legislative _____	69
1.23.	Controlul de constituționalitate poate avea ca obiect decretul de stabilire a obiectului și datei referendumului _____	72
1.24.	Controlul de constituționalitate privește numai partidele politice, nu și organizațiile neguvernamentale _____	74
2.	Condiții de admisibilitate privitoare la <i>AUTORII SESIZĂRII</i> _____	76
2.1.	Considerații generale _____	76
2.2.	Grupurile parlamentare nu pot sesiza Curtea Constituțională pentru controlul legilor înainte de promulgare _____	82

- 2.3. Președintele sau membrii uneia dintre Camerele Parlamentului pot formula sesizări numai cu privire la regulamentul Camerei din care fac parte _____ 83
- 2.4. Sesizarea Curții, în vederea controlului constituționalității hotărârilor Parlamentului, poate fi formulată numai de către președintele respectivei Camere sau de către un număr de 50 de deputați sau 25 de senatori _____ 85
- 2.5. Deputatul/senatorul care a avut calitatea de președinte al Camerei respective poate contesta constituționalitatea hotărârii care privește încetarea statutului/calității sale de președinte al Camerei _____ 86
- 2.6. Apărătorii sau reprezentanții legali ai părților pot invoca excepții de neconstituționalitate numai în numele părților pe care le reprezintă _____ 87
- 2.7. Deputații ori senatorii nu pot formula sesizări cu privire la conflicte juridice de natură constituțională _____ 88
- 2.8. Președintele României este în drept să formuleze cererea cu privire la soluționarea conflictului juridic de natură constituțională, chiar dacă nu este parte în conflictul la care se referă sesizarea _____ 89
- 2.9. Cererile de anulare a alegerilor pot fi formulate numai de către partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Consiliul Minorităților Naționale și de candidații care au participat la alegeri _____ 90
- 2.10. Contestațiile referitoare la neconstituționalitatea unui partid politic

	pot fi formulate numai de către președinții celor două Camere ale Parlamentului sau de Guvern _____	91
3.	Condiții de admisibilitate privitoare la obligația de <i>MOTIVARE A SESIZĂRII</i> _____	92
3.1.	Considerații generale _____	92
3.2.	Admisibilitatea sesizărilor este condiționată de indicarea temeiului constituțional în raport de care sunt formulate criticile _____	94
3.3.	Admisibilitatea sesizărilor este condiționată de motivarea încălcării temeiurilor de neconstituționalitate invocate _____	96
3.4.	Pentru admisibilitatea sesizărilor este necesar ca norma de referință să fie de rang constituțional _____	99
3.5.	Admisibilitatea sesizărilor este condiționată de motivarea lor la data formulării, iar nu la o dată ulterioară, în fața Curții Constituționale _____	102
4.	Condiții de admisibilitate care vizează <i>CADRUL PROCESUAL/CONDIȚII PROCEDURALE SPECIFICE</i> unor atribuții ale Curții Constituționale _____	104
4.1.	Considerații generale _____	104
4.2.	Excepțiile de neconstituționalitate pot fi ridicate numai în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial _____	104
4.3.	Excepțiile de neconstituționalitate nu pot fi ridicate direct în fața Curții _____	110
4.4.	Constituționalitatea legii poate fi examinată numai în cadrul atribuției prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție, iar nu în îndeplinirea altor competențe _____	111

4.5.	Aceeași excepție de neconstituționalitate, soluționată de Curte, nu poate fi ridicată în aceeași cauză de către același autor _____	113
4.6.	Cadrul procesual stabilit prin sesizare nu poate fi extins prin formularea unei cereri de intervenție în interes propriu sau în interesul unei părți _____	114
4.7.	Conflictele juridice de natură constituțională poartă între <i>autoritățile publice</i> , iar nu între puterile statului _____	115
IV.	COMPETENȚA CURȚII CONSTITUȚIONALE _____	117
1.	Considerații generale _____	117
2.	Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității, iar nu și asupra oportunității actelor criticate _____	118
3.	Curtea se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, nu și asupra modului de aplicare a acestora _____	122
4.	Sunt admisibile sesizările având ca obiect hotărârile Parlamentului, numai dacă acestea afectează valori și principii constituționale sau organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional _____	123
5.	În cadrul controlului <i>a priori</i> , Curtea se pronunță și asupra prevederilor care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de norma criticată, iar în cadrul controlului <i>a posteriori</i> , se pronunță și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare, însă doar dacă s-a admis excepția de neconstituționalitate _____	129

6.	Curtea Constituțională nu poate modifica/completa dispozițiile legale și nu se poate pronunța asupra omisiunilor legislative fără relevanță constituțională _____	130
7.	Curtea Constituțională se poate pronunța asupra omisiunilor legislative care au relevanță constituțională _____	133
8.	Interpretarea și aplicarea legii nu intră în competența Curții Constituționale _____	135
9.	Interpretarea și aplicarea regulamentelor/hotărârilor parlamentare nu intră în competența Curții Constituționale _____	138
10.	Controlul de constituționalitate presupune raportarea unei norme juridice la dispoziții ale Constituției, și nu o analiză comparativă a actelor normative sau a instituțiilor juridice _____	140
11.	Verificarea compatibilității unei norme de drept intern în raport de normele de drept european nu intră în competențele Curții Constituționale. Norma europeană poate constitui doar o normă interpusă celei de referință, care nu poate fi decât Constituția, și, de asemenea, trebuie să aibă relevanță constituțională _____	144
12.	Contestațiile privitoare la procedura suspendării Președintelui României nu sunt de competența Curții Constituționale _____	150
V. CONCLUZII _____		153
INDEX ALFABETIC _____		155

I. Introducere

Realizând o *statistică*^[1] a soluțiilor pronunțate de Curtea Constituțională în ultimii patru ani, constatăm următoarele:

- *în anul 2016*, Curtea a pronunțat un număr de 344 de soluții de respingere a sesizărilor, dintre care 88 sunt soluții de respingere pe considerente de inadmisibilitate [respingere ca inadmisibile (43), devenite inadmisibile (12) și mixte – neîntemeiate/devenite inadmisibile (11), respectiv neîntemeiate/inadmisibile (22)];
- *în anul 2015*, Curtea a pronunțat un număr de 848 de soluții de respingere a sesizărilor, dintre care 256 sunt soluții de respingere pe considerente de inadmisibilitate [respingere ca inadmisibile (109), devenite inadmisibile (49) și mixte – neîntemeiate/devenite inadmisibile (53), respectiv neîntemeiate/inadmisibile (45)];
- *în anul 2014*, Curtea a pronunțat un număr de 760 de soluții de respingere a sesizărilor, în cadrul cărora 243 sunt soluții de inadmisibilitate [respingere ca inadmisibile (107), devenite inadmisibile (57) și

^[1] Date valabile la 31 mai 2016.

mixte – neîntemeiate/devenite inadmisibile (31), respectiv neîntemeiate/inadmisibile (48)];

- *în anul 2013, Curtea a pronunțat un număr de 535 de soluții de respingere a sesizărilor, dintre care 119 sunt soluții de inadmisibilitate [respingere ca inadmisibile (88), devenite inadmisibile (15) și mixte – neîntemeiate/inadmisibile (16)]^[2].*

Se remarcă, așadar, că *aproximativ o pătrime dintre deciziile Curții cuprind soluții de inadmisibilitate, ceea ce înseamnă că instanța constituțională nu a mai procedat la examinarea pe fond a criticilor de neconstituționalitate formulate, întrucât fie nu a fost legal sesizată, fie nu a fost competentă să soluționeze cauzele înregistrate.*

Ponderea semnificativă a soluțiilor de respingere ca inadmisibile a sesizărilor adresate Curții Constituționale constituie unul dintre motivele demersului de realizare a actualei lucrări, care se dorește un instrument de orientare, cu precădere pentru practicienii dreptului, în vederea sesizării instanței de contencios constituțional.

Pornind de la dispozițiile cuprinse în Constituție și în Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României^[3], care circumstanțiază activitatea jurisdicțională a acesteia, și valorificând jurisprudența cuprinzând

^[2] Pentru o raportare la numărul total al actelor pronunțate de Curtea Constituțională în perioada de referință, a se vedea https://www.ccr.ro/uploads/Statistica/2016/Sin_16_mai.pdf.

^[3] Republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010.

soluții de respingere a sesizărilor ca inadmisibile, am procedat la o *structurare a condițiilor de sesizare a Curții Constituționale*, identificând acele *temeiuri legale* care împiedică declanșarea sau extinderea procedurii de control al constituționalității legilor, respectiv examinarea pe fond a cererilor adresate Curții Constituționale, indiferent de atribuția la care se referă.

Aceasta, întrucât verificarea admisibilității sesizărilor ce îi sunt adresate, pe două coordonate principale, respectiv legalitatea sesizării și respectarea competenței Curții Constituționale, precede și condiționează examinarea fondului criticilor de neconstituționalitate formulate, care se realizează numai în măsura în care Curtea constată că „*a fost legal sesizată și este competentă*”. Dispozițiile Legii fundamentale referitoare la rolul și atribuțiile Curții Constituționale au determinat atât consacarea legală, cât și o consistentă dezvoltare jurisprudențială a cauzelor de inadmisibilitate specifice jurisdicției constituționale^[4]. Această jurisprudență precizează cadrul legal incident, conturând/definind conceptele de „*legalitate a sesizării*” și „*competență a Curții Constituționale*”.

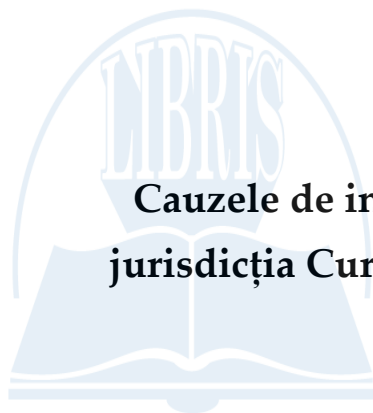
Considerăm că prezentul demers se justifică și din perspectiva faptului că *orice sesizare a instanței de contencios constituțional declanșează întreaga procedură care precede examinarea de către Plenul Curții*, respectiv înregistrarea dosarului, solicitarea punctelor de vedere de la autoritățile prevăzute de lege, acordarea termenului de judecată, citarea și dezbaterrea în ședință publică (în cazul atribuțiilor pentru care legea preve-

^[4] A se vedea *T. Toader, M. Safta*, Cauzele de inadmisibilitate în jurisdicția constituțională, în *Dreptul* nr. 11/2015, pp. 80-125.

de judecarea cu citarea părților), chiar și atunci când inadmisibilitatea este evidentă. Așadar, *nu există un filtru prealabil* de verificare a admisibilității sesizării, care să fie realizat de către Curtea Constituțională, precum există în alte state, menit să degreveze activitatea acesteia.

În acest context, cunoașterea și corecta aplicare de către instanțele de judecată și de către toți subiecții de drept a normelor constituționale și legale de referință în domeniu, astfel cum se reflectă și în deciziile Curții, sunt de natură să susțină dialogul implicit pe care îl presupune fiecare dintre aceste decizii, slujind, în cele din urmă, calității și bunei administrări a justiției constituționale.

Întrucât prezentarea condițiilor de sesizare a Curții Constituționale structurate pe cele două coordonate principale (legalitatea sesizării și competența Curții Constituționale) va fi realizată pornind de la cauzele de inadmisibilitate identificate în jurisprudența Curții Constituționale, vom proceda mai întâi la o scurtă caracterizare a acestor cauze.

II.

Cauzele de inadmisibilitate în jurisdicția Curții Constituționale

1. Scurtă caracterizare

În doctrina românească de drept constituțional^[5], cauzele de inadmisibilitate au fost definite ca fiind *motive legale ce împiedică declanșarea sau extinderea procedurii de control al constituționalității legilor*, cu sublinierea că „o cauză de inadmisibilitate poate exista nu numai în legătură cu atribuțiile Curții legate de acest control, ci și în legătură cu exercitarea celorlalte atribuții”.

La momentul consacrării lor legale, în cadrul procedurii de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate, cauzele de inadmisibilitate au fost calificate ca fiind „una dintre cele mai importante inovații ale recente Legi nr. 138/1997^[6] pentru

^[5] I. Muraru, M. Constantinescu, Cauzele de inadmisibilitate în jurisdicția constituțională, în Dreptul nr. 2/1998, pp. 3-20.

^[6] Legea nr. 138/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 25 iulie 1997.

modificarea și completarea Legii nr. 47/1992^[7], cunoscând ulterior o semnificativă dezvoltare pe cale jurisprudențială^[8].

Reglementarea sau consacarea pe cale jurisprudențială a unor cauze de inadmisibilitate în jurisdicția constituțională română (ca și în cazul altor state) reprezintă consecința faptului că atribuțiile Curții Constituționale sunt strict determinate prin Constituție și prin legea sa organică, atât sub aspectul obiectului, cât și al subiecților care o pot sesiza, iar exercitarea acestor atribuții se face la sesizare și, cu excepțiile pe care însăși legea le prevede, în limitele sesizării. Potrivit legii, *Curtea nu se poate sesiza din oficiu decât în privința atribuțiilor care privesc revizuirea Constituției*, în sensul că numai în acele cazuri controlul de constituționalitate este, practic, unul sistematic, independent de existența unei sesizări/unor critici. Rezultă că inadmisibilitățile sunt derivate din natura însăși a controlului pe care instanța constituțională română și, în general, instanțele constituționale îl exercită, fiind consecințe de ordin procedural ale limitelor și condiționărilor menționate^[9].

Identificarea unor reguli clare privind atribuțiile și sesizarea instanțelor de contencios constituțional are în cele din urmă ca scop *menținerea și întărirea rolului curților constituționale de garanți ai supremației constituțiilor*^[10]. În considerarea acestui

^[7] I. Muraru, M. Constantinescu, op. cit., p. 3.

^[8] A se vedea T. Toader, M. Safta, Cauzele de inadmisibilitate..., p. 81.

^[9] *Ibidem*.

^[10] H. Seibert, Admissibility requirements for constitutional complaints and mechanism for avoiding an excessive case load, în The Protection of Fundamental Rights by the Constitutional Courts, European

rol, este necesară stabilirea unor cerințe, pe de o parte, pentru a circumstanția controlul pe care Curtea îl poate realiza, iar, pe de altă parte, pentru a reduce numărul cauzelor care nu au o fundamentare consistentă și pentru a preveni transformarea acestora în jurisdicții de drept comun.

Astfel fiind, cauzele de inadmisibilitate „au caracter imperativ și sunt de ordine publică. De aceea, nici părțile, într-un proces privind soluționarea excepției de neconstituționalitate, nici Curtea nu ar putea trece peste o cauză de inadmisibilitate. Ele se impun din oficiu, fiind destinate apărării unui interes eminent public, privind limitele controlului, ca expresie a competenței de atribuire a Curții în exercitarea acestuia”^[11].

Prin urmare, *cauzele de inadmisibilitate nu pot fi interpretate ca o limitare a accesului la justiția constituțională*. Dimpotrivă, ignorarea lor ar avea semnificația denaturării rolului pe care aceasta îl are în statul de drept. Concluzia enunțată de autorii citați este aplicabilă, *mutatis mutandis*, și în ceea ce privește celelalte atribuții ale Curții Constituționale.

Legislațiile statelor cuprind o diversitate de soluții sub aspectul stabilirii cauzelor de inadmisibilitate^[12], în unele

Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Brioni, Croația, 23-25 septembrie 1995, p.147, disponibil la adresa [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-STD\(1995\)015-e](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-STD(1995)015-e).

^[11] *Ibidem*.

^[12] De exemplu, în Germania, în cazul plângerilor individuale, există condiții specifice de admisibilitate, respectiv: natura vătămării (să privească un drept fundamental, iar vătămarea să fie personală, reală și imediată) și caracterul subsidiar al protecției. *Personal* înseamnă că

cazuri fiind instituite proceduri de filtrare a sesizărilor adresate curților constituționale. Acolo unde nu este instituționalizat un astfel de filtru, cauzele de inadmisibilitate sunt stabilite/dezvoltate chiar de curțile constituționale. Cât privește marja de apreciere de care curțile se bucură în stabilirea întinderii/conținutului acestui control (în contextul mai larg al limitelor de competență a acestor curți), ea constituie, de asemenea, subiect de dezbateri, inclusiv în doctrina românească de drept constituțional – de la ideea unei largi puteri de apreciere^[13], ca expresie a ideii de activism judiciar, considerată ca fiind una dintre tendințele actuale în controlul de constituționalitate, la o abordare moderată, orientată către o atitudine mai degrabă de *self-restraint*^[14].

petentul se poate adresa Curții numai în ceea ce privește vătămarea unui drept fundamental al său; *real* înseamnă că vătămarea este prezentă la momentul exercitării recursului individual și nu este una potențială; *imediat* semnifică faptul că vătămarea este o consecință directă a actului criticat, iar nu a unui act subsecvent de executare. Aceste cerințe sunt destinate evitării transformării recursului constituțional în *actio popularis*. Cât privește caracterul subsidiar, sesizarea Curții Constituționale Federale se poate face numai după ce au fost epuizate toate căile de atac disponibile (pe larg, *M. Patrono*, The protection of fundamental rights by constitutional courts – a comparative perspective, http://www.victoria.ac.nz/law/NZACL/PDFS/Vol_5_1999/Patrono.pdf). Astfel de condiții sunt prevăzute și în alte legislații, de exemplu, a Austriei, a Spaniei etc.

^[13] *T. Papuc*, Ieșirea din semi-constituționalism, în Noua Revistă de Drepturile Omului nr. 3/2014, pp. 20-34.

^[14] *E.S. Tănăsescu*, Transfigurarea semantică a excepției de neconstituționalitate în România, în Buletin de informare legislativă

Diferențele de abordare în această privință se manifestă chiar în cadrul instanțelor de contencios constituțional, astfel cum relevă opiniile separate formulate cu prilejul unor decizii, opinii care argumentează soluții de inadmisibilitate. Amintim în context opinia separată a judecătoarei Lube Wolf la una dintre deciziile Curții Constituționale Federale a Germaniei, care debutează cu o reflecție/calificarea acestei decizii: „În efortul de a asigura supremația dreptului, se poate întâmpla ca o instanță să își depășească competența. Din punctul meu de vedere, aceasta s-a întâmplat aici. Sesizarea ar fi trebuit respinsă ca inadmisibilă”^[15]. Astfel de exemple oferă, deopotrivă, și jurisprudența Curții Constituționale a României^[16].

Întinderea controlului pe care curțile constituționale îl realizează în îndeplinirea atribuțiilor lor constituționale constituie, de altfel, una dintre temele întâlnirilor și conferințelor organizate de acestea. De exemplu, problematica omisiunilor legislative în jurisprudența constituțională a constituit tema celui de-al XIV-lea Congres al Conferinței Curților Constituționale Europene^[17], prilejuind un consistent dialog și prezentarea

nr. 2/2013, www.clr.ro; *idem*, Constitutional review or judicial activism?, în Law Review, vol. III, issue 2, July-December 2013, p. 33.

^[15] Principal proceedings ESM/ECB: Pronouncement of the judgment and referral for a preliminary ruling to the Court of Justice of the European Union, <http://www.bundesverfassungsgericht.de>.

^[16] A se vedea, de exemplu, Decizia nr. 548 din 15 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 septembrie 2015, sau Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016.

^[17] Vilnius, 2009.

jurisprudenței relevante a instanțelor constituționale membre ale Conferinței, de natură a releva o abordare evolutivă a competenței acestora, dincolo de statutul tradițional de legislator negativ. Având în vedere importanța subiectului, reglementarea cauzelor de inadmisibilitate în jurisdicția constituțională sau/și crearea unei jurisprudențe coerente referitoare la acestea apar ca o necesitate ce ține, în cele din urmă, de considerente de securitate juridică.

2. Clasificări ale cauzelor de inadmisibilitate

Constituția României și, în aplicarea acesteia, Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, stabilesc o serie de *principii și reguli*, astfel:

- Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției [art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992];
- atribuțiile Curții Constituționale sunt cele stabilite de Constituție și de legea sa organică [art. 3 alin. (1) din Legea nr. 47/1992];
- în exercitarea atribuțiilor care îi revin, Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale [art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992];
- Curtea Constituțională asigură controlul constituționalității legilor, tratatelor internaționale, regulamentelor Parlamentului și ordonanțelor Guvernului [art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992];
- Curtea Constituțională poate fi sesizată în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, repu-